

opusdei.org

“Súfralo por su Opus” "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

11/01/2011

A partir de l'estiu de 1941, enmig de tot l'enrenou, em vaig dedicar a preparar unes oposicions que s'havien convocat per cobrir una plaça de metge de guàrdia a l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona. El concurs-oposició

tindria lloc a final d'any. Veia clares les meves possibilitats, atès que ja tenia experiència en aquella mateixa tasca, que havia ocupat, tot i no tenir un contracte formal, en els primers mesos de la guerra.

Però un antic company d'estudis, que ara ocupava un càrrec oficial, em va fer arribar la notícia que un religiós, també antic conegut meu, havia expressat davant determinades persones influents la seva oposició al fet que jo pogués assolir aquella plaça del Clínic. La raó semblava que estava lligada a les meves relacions amb la gent del Palau, i als fets explicats fins ara.

Des de feia un temps, com ja he dit, encara que continuava tenint contacte esporàdic amb els del Palau, la meva relació amb ells no era gaire estreta. M'anaven arribant notícies de les coses que portaven de cap, i en alguna ocasió, molt de tant en tant,

recalava al Palau. L'Opus Dei continuava sent, per a mi, una cosa més, estimada, sí, però sense compromisos, per la multitud d'activitats en les quals, de nou, m'havia embarcat.

Ara bé, les meves tibantors personals amb aquell religiós venien d'abans de la guerra, quan es produí l'intent de fusió entre els fejecistes i la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics, intent al qual ell s'havia oposat fermament. Jo, en aquella ocasió, m'havia posat de la seva banda, havia defensat la seva posició –per raons diferents: jo ho feia perquè pensava sincerament que era més pràctic anar cadascú pel seu compte–, però al mateix temps li havia dit que acceptaria la decisió de la majoria, i allò no li havia agradat. Era dels de “o tot o res”.

En aquells moments, podia haver anat a parlar tranquil·lament amb ell

i explicar-li la veritat de les meves relacions amb l'Opus Dei: d'amistat, certament, però res més. Ara bé, pensant en la seva filosofia del "o tot o res", vaig pensar que en trauria poca cosa.

Tanmateix, vaig decidir anar a veure en Rafael Termes, per contar-li el que passava. En Termes em va dir que m'havia de defensar, que havia d'explicar la veritat, i em suggerí que anés directament a veure el senyor bisbe. I això és el que vaig fer.

Vaig anar, doncs, al Palau episcopal. No havia demanat audiència. Em va rebre, a la planta baixa, el qui era aleshores el secretari del bisbe, el doctor Urpí.

Mossèn Urpí estava en aquell moment atenent una trucada telefònica. Quan va penjar, em contà el que li acabaven d'explicar per telèfon, que jo tampoc no sabia: que el president Lluís Companys, que

havien afusellat a Montjuïc feia gairebé un any, havia volgut rebre els últims sagraments abans d'executar-se la sentència. Durant tots aquells mesos havia estat absolut el silenci sobre les circumstàncies de la seva mort: al règim no li interessava que la gent pensés que aquell “traïdor”, “separatista”, “roig”, etc., al capdavant, no devia ser “tan dolent”, des del seu punt de vista, si havia volgut rebre els sagraments abans de morir.

Em demanà què desitjava.

–Doncs, miri. El que succeeix és que vull presentar-me a una plaça de metge de guàrdia de l'hospital Clínic, i un amic meu em diu que algunes persones, com el pare Tal, hi posen impediments, perquè diuen que sóc de l'Opus...

M'interrompé, en sentir això:

–Vol parlar amb el senyor bisbe?

–Sí, és clar, per això he vingut...

–Doncs ara mateix vaig a veure si el pot rebre.

Va pujar a la planta de dalt, i al cap de poca estona tornà a baixar, dient que el bisbe em rebria tot seguit. Efectivament, vaig pujar i em van fer entrar a la sala de recepció. El bisbe de Cartagena i administrador apostòlic de Barcelona, monsenyor Miguel de los Santos Díaz Gómara, m'esperava, dret.

Li vaig contar el que em passava.
Vaig afegir:

–Deixant això de banda, jo no sé exactament el que passa amb l'Opus Dei i el seu fundador, però sembla com si només pel fet de tenir-hi alguna relació ja hagis d'estar condemnat.

La resposta fou més que diplomàtica:

–Miri, aquest capellà és de Madrid, i si vol saber què passa hauria d'adreçar-se al bisbe de Madrid, don Leopoldo Eijo y Garay, i ell li donarà les explicacions oportunes.

Li vaig contestar que em semblava bé la seva idea i, després de recordar-li que, malgrat tot, tingués present, ell també, la meva observació sobre aquell altre religiós, m'acomiadà cordialment.

Vaig escriure, en efecte, a don Leopoldo, i al cap d'uns dies vaig rebre un *saluda* breu, on monsenyor Eijo y Garay deia succintament que agraià la confiança que hi havia tingut, i que miraria d'aclarir aquell afer, afegint al final: «Súfralo Vd. por el Señor y por su Opus. Le bendice, +Leopoldo.»

I al cap d'uns dies vaig decidir, a la fi, anar a parlar amb el capellà que suposadament deia aquelles coses de mi. M'ho va negar. Potser tot havia

estat un malentès. O potser les gestions dels dos bisbes, per aconseguir que no hi hagués animadversió prèvia en contra meu van donar resultat. No es tractava que em donessin suport, ni de lluny: no el necessitava, en aquell cas. Només feia falta que no hi hagués un veto.

Em vaig presentar a les oposicions, a cegues, sense saber què passaria, i vaig aconseguir la plaça desitjada: metge de guàrdia de l'hospital Clínic.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/sufralo-por-su-
opus-memoria-ingenua/](https://opusdei.org/ca-ad/article/sufralo-por-su-opus-memoria-ingenua/) (12/04/2026)